Debattinlägg angående ökade levnadskostnader

Undertecknad, TO i Uddevalla 15:e dt, får anhålla, att artikeln på sid 184 i SN utvecklas vidare, och föreslår jag, att nedanstående blir intaget och kommenterat.

Det utslag i RR, som relaterats på sid. 184—186, ger anledning till djup oro och utomordentliga konsekvenser. Att utslaget i praktiken avgöres av 1 person (rösterna blev 12–10) är beklagligt i så viktiga mål. Det är i handlingarna fastslaget, att personen B reste varje arbetsdag mellan bostadsorten och arbetsplatsen. Det finns ej anledning antaga annat än att han arbetar 5-dagarsvecka. Detta innebär för 1965 — lördagar och några helgaftnar frånräknade — 232 (två hundra trettiotvå) arbetsdagar.

Det avdrag RR medgivit, belöper sig på 330 dygn. Utslaget synes alltså innebära, att B. erhållit avdrag med 32 kr./dag under 98 dagar, som han varit i sitt hem och icke haft några som helst ökade levnadskostnader.

I O län finns ett stort antal fall av avdrag för fördyrade levnadskostnader, där vederbörande uppbär traktamente, reser dagligen, yrkar avdrag, får avdrag för resorna men icke mer (enligt handbokens "som regel medges inte avdrag, då den skattskyldige dagligen kan nå hemmet").

Kan någon svara på frågan, hur TN skall handla, sedan nämnda utslag blivit känt?

Nils Marelius

I anledning av förestående inlägg kan det vara på sin plats att framföra några synpunkter. Det på sid. 184—185 återgivna fallet (RÅ 1972 ref. 6) gällde en byggnadsarbetare för vilken bostadsorten utgjorde den vanliga verksamhetsorten. Den skattskyldige, B., arbetade under en längre tid på en plats utanför den vanliga verksamhetsorten. Med hänsyn till omständigheterna kunde B. rimligtvis inte dagligen resa mellan bostaden och arbetsplatsen med allmänna kommunikationsmedel. Han hade fått traktamente för långtidsförrättning, som inte översteg normalbeloppet. Det bör understrykas att traktamente utgått för 365 övernattningar men att B. endast yrkade avdrag för 330 dygn. Den överskjutande delen av traktamentet eller för 35 dygn ansåg B. tydligen motsvara lön och inte traktamente. Förutsättningarna för tillämpning av schablonregeln i 2 st. p. 3 anvisningarna till 33 § KL var alltså uppfyllda för de återstående 330 dygnen. Det förhållandet att B. dagligen reste med egen bil mellan bostaden och arbetsplatsen torde ha ansetts vara hans ensak. Å andra sidan måste man, såsom Fellenius också hävdar, anta att B. inte skulle fått avdrag för resekostna-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:03:14

der om han yrkat sådant avdrag. Utgången i målet är en följd av att lagen innehåller en schablonregel. En sådan medför oundvikligt ej avsedda resultat i enskilda fall eller för vissa grupper av skattskyldiga, t. ex. att skattskyldig vid vistelse i hemmet i vissa fall kan få avdrag för belopp som motsvarar traktamente. Det bör emellertid understrykas att avdrag för resekostnader inte medges i sådana fall.

Avslutningsvis bör uppmärksamheten riktas på det motsatta förhållandet dvs då avdrag för resekostnader vid besök hos familjen reduceras med hänsyn till att skattskyldig fått traktamente även då han vistats i hemmet. Så hade blivit fallet om B. i stället hade övernattat på den tillfälliga arbetsorten och endast rest hem över veckosluten, se RN I 1967 nr. 2:1. *Red.*

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:03:14